

МИЛЕ ТОМИЋ

ГОДИНА 2162.

МИЛЕ ТОМИЋ

ГОДИНА 2162.

РОМАН

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2016

Коректура: Octavia Nedelcu
Компјутерски слог: Mile Tomić
Корице: Mile Tomić

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILE, TOMIĆ

Godina 2162. / Mile Tomić. - București : Editura Universitară, 2016
ISBN 978-606-28-0519-7

821.163.41-31=135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062805197

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul autorului

Copyright © 2016 – Rezervat autorului
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

I

И СТРАХ И НАДА

- Нешто си ми сувише озбиљан данас. Ниси расположен за даљи разговор или те нешто посебно нервира код мене?

- Договорили смо се да ми више не држиш предавања о нашој прошлости, о ономе што је било на овим просторима пре стотину-две година. Доста ми је тога, хоћу мало о ономе шта нас у будућности чека. О блиској, а посебно о далекој будућности. Иако знам да то нећу доживети, веровао бих да ће тада бити боље за сваког појединца на овом свету. И за оне као ја, а поготово за свезналце као ти.

- Када смо се решили да ступимо у брак био се веома заинтересован за моја казивања. Већ три године користиш сваку прилику да још нешто дознаш о ономе што се овуда збивало. Хтео си што више података о нама, о нашим прецима, о нашим давним, давним прецима. Ни дан данас не знамо ко смо ми у ствари и шта се од нас тражи у овом животу, да не кажем на овом свету.

- Можда нисам био добољно јасан. Данас ми ништо не иде од руке. Изгледа да сам преуморен свега око нас. Најсрећнији је човек који води само своју

бригу, који зна само о себи и о свом животу. Ништа га о будућности, и још мање о прошлости, не занима. Живи човек свој живот. Кога врага ја тражим. У реду, то је твоја струка, теби су сви ти подаци потребни. А ко тера мене да се око тога распитивам. Ја сам апотекар, и остави ме таквог. Приватни апотекар, одмах да то напоменем. Имам своју апотеку, неколико млађих сарадника и своју лабораторију. Пратим израду лекова у свету, и хемијских, да не кажем традиционалних, и алтернативних. Уз добар лекарски рецепт, способан сам да израдим најадекватнији лек за дату особу.

- Ти си, Марко, у потпуном праву ако тако размишљаш, али ја не могу заборавити твоју радозналост, велику твоју радозналост према оном што ти ја причам. А и сама сам усхићена да ти говорим о ономе што већ годинама немам коме да говорим.

- Већ је десетину година од како си напустила радно место. Тако кажу наши закони.

- Закони су једно, а човекова душа је, често пута, савим нешто друго.

- Наше се друштво заснива на породици. Породицу води супруга. Ако имаш дете и понеког од старијих родитеља или деку и баку, супруга напушта радно место и бави се породичним проблемима. Супругу се повећава плата са 50% а супруга прима оно преостало 50% и цели радни стаж за пензију. Нема више државне бриге о малој деци и старим немоћним особама. Све се то одвија у породици. Знаш и сама Ано, да се ти и даље бавиш својим испитивањима и документацијом у оно мало слободног времена што имаш. Али то није оно што је некада било.

- Некада, пре стотуну година, постојала су дечија обданишта, старачки домови, могли су слободно радити и супруг и супруга.

- Али је то упропастило друштво. Недавно смо прославили 100 година од када је цела земаљска кугла постала једна држава, све остале бивше државе постале су покрајине те огромне државе. Око имена те нове држава било је јавних дискусија, али је једногласним одобрењем решено да се она зове Уједињење светских држава ((УСД). Остала два предлога Савез Светских Држава и Јединствена Светска Држава била су одбојена. Реч уједињење односило се и на бивше Уједињене Нације које су укинуте као недемократско и штетно за већину народа.

- Једна држава, један закон, један заједнички језик, један новац. Свака покрајина ове нове наше државе, да не кажем свака држава и државица, може неговати свој локални језик, али се комуникација одвија само на монде језику. Тај нови језик је једноставан, паметно састављен, лак за учење. Сваки глас има своје слово, оно што се пише то се и чита, Постоје инструменти да се са сваког локалног језика може превести сваки текст на монде језик, да те цели свет разуме. Од човека се тражи да води свој посао, за који је поштено плаћен и да поштује закон. Ко убије човека, губи свој живот у току од три дана. Убијају га и кремирају, а пепео се баца у океан. Нема више затвора. Ко прекрши закон без човечијих жртава, помилован је први пут. Ако понови грешку, стерилизован је и пребачен на неко Острво где нико не може својевољно отићи нити се икада може вратити одакле је дошао. Не

узима му се живот, али нема места у слободном друштву.

- И сам знаш да нас је пре 150 година било око 9 милијарди особа. За педесет година мање нас је са 4 милијарде. Преостало 5 милијарди понаша се сасвим одговорно. Догоди се, ту и тамо, да неко погреша, примењује се закон, а све долази у ред.

- Држава Острво, је стварно неко огромно острво, изоловано и усамљено. Иселили су тамошње становништво и ставили га на раполагање кажњеним особама. Тамо те особе живе слободно. Живе од свог посла али се не могу множити. Све су особе, пре доласка, стерилизоване. Тамо се деца не рађају. Требало нам је тридесетак година да схватимо о чему се ради.

Дуго су око тога разговарали, док се Марко није присетио:

- Ја појма немам шта је све било на овој земаљској кугли, рецимо, последње хиљаде година. Све нам говоре да још хиљаду година унапред, људи треба да размишљају само о својој будућности, ни моменат о прошлости. У школама се предаје само историја последњих 100 година, шта је било пре, остаје за наредне генерације.

- Документација није забрањена, дода Ана. Постоје огромне библиотеке, сви смо повезени са њима, можемо читати шта желимо. Али, морамо водити рачуна о смом послу. Ту долазе огромне новости у које морамо бити упућени. Иначе можемо заостати и изаћи из конкуренције. Видиш и сам, Марко, да се на свим радним местима, свакодневно резервише по два сата за

анализу новости у том домену. Радно време је смањено на 4 дана недељно, по 6 сати рада и 2 сата документације. У свету постоје специјане научне установе које се баве светском исторјом. У једној от тих установа, радила сам и ја десетину година, и највероватније, ако ми услови дозволе, тамо ћу се и вратити. Те установе доносе огромне студије са свим детаљностима. Те су студије објављене и налазе се у библиотекама. Свако их може читати, ако за то има времена.

- Видиш и сама да више нема старих граница. Све су државе опкољене неком врстом кинеског зида, границе су дефинитиво одређене. Али нису затворне. Има прелаза, слободних прелаза из државе у државу. Кажу да није тако било одувек. Сада свака држава има право да води своју унутрашњу политику у интересу свог становништва. Производи за себе, шта не може потрошити, слободна је да прода некој другој држави и тамо да купи оно шта сама не производи, а становништво тражи. Нико нема право да ради нешто што може нашкодити другој држави. Ко покреће такав посао, одлази на Острво. Држава је дужна да осигура радно место сваком свом становнику, ако то не успе, мора му плаћати средњу државну плату све док га не запосли. Човек може радити и у иностранству, али само ако може напустити своје радно место и, разуме се, ако је тамо званично позван и на одређено време, највише једну годину. Држава сноси трошкове образовања особља за своје потребе а не за, питај које, друге државе. Свака држава је дужна да сама припреми потребну радну снагу.

- Сви су се плашили да ће Кинези наметнути свој језик и своју културу.

- Много се о томе говорило и писало. Временом све је дошло на своје место. Теба да је било доста паметних људи на овом свету који су, заједно са Кинезима сатавили структуру новог света. Ни комунизам, ни капитализам нису више одговарали човечнаству. Написали основне и јединствене законе за све могуће потребе, превели их на све светске језике, обрађивали, додавали, двадесетак година. И најзад закон је одобрила светкса скупштина где глас сваке државе и државице има право вета. Заједно са законима, добијен је и нови светски језик, *монде језик*, који се, ето већ, четири генерације учи од малена на свим школским установама.

- Ако је породица основа једног државног система, државна јединица је основа светског поретка.

- Ја сам се дуго времена бавила питањима нових државних јединица. Стварањем јединственог светског система, требало је припазити на могуће грешке које су се појављивале током протеклих хиљада година. Нико не забрањује верску припадност, али она мора бити само верска и јединствена у свакој држави. Тако су постале, чисто православне државе, чисто католичке, чисто муслимнаске и све тако редом у којима је могла постојати само једна верска заједница. Ако је, рецимо, у једној католичкој држави, постојало и припадника других верских заједница, ани су се морали преселити у државу своје верске заједнице. У православој држави нема ни једне особе друге верске заједнице нити њихових цркава или гробаља. У католичкој држави

постоји само католичке цркве, католички свештеници, католичка гробља и се тако редом. Сваки је народ слободан да гаји своју веру али је строго забрањен сваки покушај изазивања мржње према некој другој вери. Сви аутори злодела према припадницима друге вероисповести, били су гоњени и протеривани, неки поубијани, неки нестали бестрага по свету са другим именима и другом вером.

- Тако је и Србија постала чисто православна држава. Са ових је простора пресељено католичко стасновниство у своју католичку државу, православно у своју православну, мусклиманско у муслимаску и све тако. Јевреје је било тешко окупити на једно место, али другог излаза није било. Намножили се у свету па им Израјел изгледао премали. Сада су сви ту. Тешко су се сналазили сами са собом, али изузетака није било. Ево, већ сто година, смањило им се је становништво, производе све могуће и од тога живе.

- Видиш и сам да више нико никога не напада. Ни речима ни оружјем.

- То проклето оружје забрањено је.

- То проклето оружје, драги мој Марко, однело нам је у океан можда цели милион особа. Законом је забрањена државна армија сваке државе и поседовање оружја било које особе. Тебало је петнаестак година да се свака држава ослободи својих војних јединица и жандармерија. Нешто више од тога требало је да се људи ослободу оружја. Ко је имао, морао је да преда на назначену адресу. Ко није хтео и био ухваћен са оружјем јавно је нестајао са пепелом у океан. Није то био лак посао. Светска држава једина је имала своје

оружане особе за одржавање рада и мира. Тој су армији припадале особе свих народа и језика. Нико није радио у својој држави већ и некој сасвим трећој.

- Ево нас сада без ратова, без тог ужасног проклетства читавог човечанства. Видиш и сама да је оно најједноставније постало најпапетније. Свако нега негује своји веру, свако нека брине о свом послу, сви говоре један језик, сви користе исти новац.

- Око новца било је великих проблема. Ту је био најтежи чвор око основања јединствене светске државе. Долар је био више светски новац него амерички, евро је остао и даље сасвим нестабилан, а швајцарског франка сви су се бојали. Да пропадне Америка није био потребан светски рат већ само избацивање долара из светске употребе. У том моменту дознало се да америчка економија покрива само 10% од вредности долара и да је преостало 90% у светским рукама. Прво је избачен из међународне трговине нафте, па из трговине злата и све тако редом, док није остао у употреби само у Америци. Онакав никакав и безвредан. За месец дана Америка је остала без војног особља у оно преко 130 држава. Нико није хтео да ратује на обећања. Ко плати, тај клати. Ни једна банка није примала доларе и тиме је америчка економија пропала. Ко је имао повеће суме долара у својим банкама, благовремено их је користио у куповини злата. До последњег. Ту је постојала велика опасност да Американци не примене своје огромно биллошко, хемојаско и атомско оружје против преосталих великих сила, али им је то благовремено онемогућено. Остали су без енергије. Нафта им је понестала, електрична

струја прескупа и све је почело да се продаје ономе ко има новаца. Двадесетак година је још трајала та купопродајна политика док није цела Америка постала обична међународна килонија без моћи и будућности. Америка је остала католичка држава, све остало је пребачено у својим изворним државама, Африка за све црнце света, Америка и Европа за све белце. Увађање јединственог новца у цели свет трајало је тачно два дана. Нови светски новац, *мони*, постао је једина новчана јединица целог света. Економије су се могле чувати у том новцу или у швајцарким францима, који су постали као једина резервна новчана јединица али не у купопродаји него једино у банкама као резервно средство за економисање. Сада је саки светски грађанин могао, за месец дана, да пребаци своје нончане резерве или у мони или у франк. После тога, та се новчана средства губе. Ево нас сада са једним, заједничким језиком, једном заједничком монедон и јединим заједничким законима. Од таде је прошло преко 100 година, преваспитане су већ три генерације, све изгледа да је тако било одувек. Нико не може поверовати причама о некадашњим ратовима, о мржњама и неоправданих националних, верских, економских напада. Све се је смирило и постало сасвим нормално као да је тако било од када је света.

- Није, драги мој Марко, све у томе.

Можда и није од мањег значаја бесплатно коришћење електричне струје. Наш Србин и амерички научник Никола Тесла открио је, пре скоро 200 година, слободну електричну енергију у ваздуху. Сви су се борили притив њега, чак и произвођачи струјомера. Да

не говоримо о велепоседницима и препродавницима нафте.

Нова светска власт вратила се Тесли и спасла његово откриће. Има више од стотину година од како се не плаћа коришћење електричне струје. То је такозвана Теслина струја. Власт се двадесетак година борила око тога, све док није забранила остале изворе енергије, нафте, хидроелктрана, атомских електрана и све тако редом. Све је то забрањено и уведена је бесплатна нова, Теслина струја. Свака породица има своје апарате за прикупљање такве струје, апарат се купио по производној цени и све је остало бесплатно и дан данас. Ето већ више од 100 година. Сва кола, аутобуси, камиони, авиони, бродови, користе електричне моторе. Нема више дима и свађе око цене нафте. Забрањено је коришћење нафте, угља, дрва и воде за производ енергије. Све иде на слободну и бесплатну струју која се налази око нас. Можемо и сами замислити колико је то олакшало живот на земаљској кугли. Тачно је да су све те промене остварене за, да кажемо, педесетак година, али се лако може приметити да је човечији живот постао много, много једноставнији и угоднији.

- Просечне животне године прелазе 120 година, ретко ко умире пре напуњене стотине, а много је и оних који су догурали до 150. Радни се стаж проширио до 80 године живота, а човек није обавезан да се пензионише, може радити доживотно ако то сам пожели и ако му то установа дозволи, уз примање целе плате и целе пензије. Сви су лекови бесплатни, све су лекарске услуге бесплатне. Пијаћу воду са чесме и комуналије

нико не плаћа, све то долази на државни трошак. Мало је, сасвим је мало државних службеника, све је приватни сектор, осим наставе, медицине, органа државне безбедности и јавног превоза. Запослене у настави, у лекарским установама, особе националне одбране, одржавању насеља и путева, превоза и животне средине, плаћа држава. Градски превоз је бесплатан што је олакшало саобраћај. Лична се кола ретко користе у граду код добро организованог градског саобраћаја, аутобуса, трамваја, тројебуса и метроа. Кола се не остављају на улици или на отвореном простору, свака кола имају своју гаражу и код куће и на радном месту власника.

- Видиш и сам, драги мој Марко, како смо се распричали на адресу онога око нас и о нама. Све сам то ја на танане испитивала, проучавала и објашњавала у својим књигама. Нисам се ни надала да си и ти лепо упућен у све то.

- Причекај мало. Ви стручњаци мислите да сте само ви упућени. Варате се, дубоко се варате. Све ми то знамо, разуне се у мањим количинама од вас, али знамо. Свет о свему томе прича, један другом саопштава оно шта је прочитао или случајно дознао.

- Нисам никада посумњала у вашу документацију, али ти си баш лепо упућен. Чуди ме само зашто се љутиш на мене када започнем разговор на ту тему. Не кажеш ни речи о спорту. Стотине година, на међународним спортским утакмицама, побеђивала је најбогатија држава. Имали новаца, купили стране најбоље играче и са њима постизали победу за победом.

Све се чудим како је тако нешто било дозвољено. Сви су знали, сви ћутали.

- И сви зарађивали.

- И то што кажеш. Ево сада, свака држава има право да развија на својој територији који спорт жели, да учествује на којем међународном такмичењу може, али само са играчима рођеним, одраслим и својој држави, своје националности и своје вере. Ко ту погреша губи право на присуство на међународна такмичења. За навек.

- Немој, молим те. Знам и ја доста о томе, али сам сасвим необавештен о узроцима неких послова.

- Као на пример?

- Па ето, на пример, који је враг натерао светску власт да огради простор сваке државе овим великим, широким кинеским зидовима.

- Мир и братска сарадња могу постојати једино ако се угасе узроци несугласница и непријатељских претензија. Границе су хиљаде година биле повод ратних напада, усвајања, отимања. Јачи је узимао туђе. Ако није он толико јак, увек налазе јаче пријатеље које служе целога живота да им само помогну око отимања туђе имовинеу суседству. Посебна је комисија неколико година испитивала и налазирали међудржавне границе током протеклих стотина година о обновила их, не увек уз сагласност суседа, али према постојећим доказима. Ти су се зидови градили пуних 30 година. Камена је било доста, нарочито у нашем суседству, зид висок петнаест метере и широк пет. На десетину километра направљен је прелаз из једне државе у другу уз могућност да се тај прелаз затвори.

Можемо путовати по целом свету само са личном картом. Осим пензионера, нигде не можемо остати више од месец дана без посебних обавеза, јер годишњи одмор не траје никоме веше од тога. Ко то не поштује, остаје без личне карте и без дозволе да излази из своје државе на извесно време. Ако ни то не поштује, премештају га на Острво па нека тамо шета колико му је драго. Знам да нисмо ми сами то градили. Било је на стотине хиљада радника из других држава, светска теника за превоз и подизање зида. Младе генерације мисле да је то тако било одувек. И ми смо, више пута провидили своје летње викенде са децом на неком делу тог нашег зида. Лепо је посматрати са те висине врхове окружних планина, широке долине и фантастична кривудања планинских поточића.

- Ето, видиш и сама да се и од тих зидова може извући и нека корист.

- Остави то. Сада смо једна држава са скоро 200 државица или самосталних покрајина, пријатељски настројене, али и пријатељски ограђене. За сваки слушај.

- Нико од никога не очекује прилив пријатрљских мисли и жеља. Комшије су увек најближи пријатељи и најзлогласнији нерпијатељи. Ето, и после толико године ја не бих желео да ми комшијс буду неке крволочне комшија. И њиховој је крви убачема мржња према свима, ту нема излаза. Недавно су пребацили неколико породица на Острво. Припремали се да нападну чиме имају, ножевима, вилама, косама. Ко њих обучава о томе, ко их наводи на такве поступке? Не радује ме што су оне пребацили на Острво. Појавиће се

други. Цео свет види да их је остало мање од половине. Држава им је скоро пуста. Нема ко тамо да ради, нема ко тамо да живи и ужива од предивних услова те државе. Они и даље желе мржњу. И њу ће гајити до последњег.

- Можда имаш право. Колико сам ја прочитала, кад у једној држави нестане две трећине становништва, долази се до неповратног пресељаваље већег броја грађана неке препуне државе исте вероисповести и исте расе. Постоји могућност да наши унуци имају комшије сасвим дугог типа.

- Ми то нећемо доживет, кажеш наши унуци сигурно. Ни то није мало. Не можеш у животу имати све, али можеш се надати свему.

- Ми не волимо и не мрзимо никога. Нисмо за то способни јер нас је враг натерао да се бавимо историјом која сада, ама бар сада, нема никакве вредности. Деци о томе да не говоримо. Ако дознају сами, њихов је грех. Не бих да они мрзе неког али ни да воле оне који би нам крв пили још хиљаде година.

- У теби цвета нека подла мржња која је проникла након твојих историјских студија. Ти знаш нашу прошлост, теби је наша будућност много јаснија него мени. Мене више интересује судбина наше деце. Шта ће бити са њима? То ти мени кажи, ако си толико памертна.

- Не мораш бити паметан да познајеш и схватиш наше законе, писане и неписане. Један од неписаних закона односи се и на нашу децу. Прво и прво треба анализирати њихове наклоности. Према практичним пословима или према теоретским. Наш син завршава

основну школу, најесен ће у гимназију, чиним ми се да се више оријентише према математици, физици и хемији, мање према историји, књижевности и језику. Треба га уписати у гимназију математичко-физичког смера. Кад то заврши може се оријентисати према информатици, према неком теничком факултету. Терка нам је старија, она ће ове године завршити гимназију, обожава хемију и биологију, нешто мање математику и физику, ни најмање теоретсе предмета. Највероватније да ће наставити студије медивцине, хемије или биологије. Оставимо њу да се сама одреди. Као што видиш, деца су нам више татина него мамина. Када нам деца заврше студије, ја ћу имати око шездесет година, дакле могла бих још радити двадесетак година, ако не и више. Разуме се, све зависи од здравља моје мајке. Ти си рано остао без родитеља, мени је отац преминуо прошле година, мајка ће догурати до сто. Док она живи, морам бринути о њој, ни говора о радном месту. Родитељи ми нису била посебна тешкоћа, ни твоји, ни моји. Више сам времена потрошила око деце.

- За цело то време написала си неколико књига које ниси хтела објављивати у својству домаћице. Желиш да будеш у радном односу, да си неко и нешто.

- Вараш се драги мој. Писање једне научне књиге посебна је ствар. Пар дана, бар једну недељу, мораш је знати напамет. Не можеш нешто тврдити рецимо, на трећој, а савим обратно на тридесетој страници. Сваки аутор има у неког колегу поверења. Мора му дати књигу на читање и са њим решити евентуалне недоумице. Мораш знати све шта је, пре тебе, на ту тему написано. Можеш побити или одобрити али не

мошеш рећи оно што је већ речено у смислу твог казивања. Научна књига није роман. Тамо нема измишљања, дотеривања, изненађења. Тамо је све логично и истински доказано, аргументисано реалним потврдама и доказима. Кажем ти, добро би ми дошло неколико година на послу да проспем на хартији све шта је у мени, а не могу о томе јавно говорити.

- Можеш користити телевизију. Тамо причај, па ко хоће, нека ре слуша.

- Наука није за телевизију, неке научне информације не могу се пропустити. И сам занаш да слабо пратимо телевизију и скоро никада на читамо новине. То још није дошло на ред. Хвала Богу што им је забрањено да прекидају филм и вести и пуштају рекламе. Нема веће стида од тога. Филм изазива код човека извесна убеђења, извесно душевно стање, а ти, без капи стида и срама, прекидаш филм и пушташ рекламе о слатком сиру или киселом млеку. Треба да си тешка будала да тако нешто дозволиш. Кажу да је то већ давно забрањено. Али није још забрањено пуштање непроверених вести, које, најчешће могу бити дубоке лажи. За сваку лаж треба примерно казнити новинара, ако понови, треба га избацити из новинарства. Надам се да ћу и то доживети.

- Ја имам своје новине које редовно читам и које ме нису ниједном изневериле. Шта тамо пише, све је у реду. Можеш сигурно поверовати. Ти више пратиш радио, слушаш их и тераш свој посао у кући. И тамо је уведен ред.

- Радио је мој извор информација о свему и свачему. Ја, свакако, не могу седети у фотелји и